

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/25/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8516202673
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8516202673.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: D. Č., T. XX.XX.XXXX, U. H. W. XX/X, XXX XX C., B. G. Ľ., U..Č.. T. T. I., o zaplatenie 1.734,63 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa, č. k. 1Csp/3/2016-113 zo dňa 07.07.2017, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 14.07.2017 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.734,63 eur s úrokom 28 % ročne od 22.08.2015 do zaplatenia titulom uzatvorenej zmluvy o poskytovaní bankových produktov a služieb zo dňa 24.10.2012 č. XXXXXXXXXXXX. Žalovaný porušil zmluvné povinnosti a na účte sa dostal do nepovoleného prečerpania vo výške žalovanej istiny a dlh do podania žaloby nevyrovnal.

2. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že cit.:

„I. Súd žalobu z a m i e t a.

II. Náhradu trov konania súd žalovanému n e p r i z n á v a.“

3. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil podľa ustanovenia § 708 ods. 1, § 709 ods. 1, § 710, § 711 ods. 1, § 713 ods. 1, § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d) a e), § 7 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. f) a v), § 10 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. c), § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1, 2 a 5, § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 369 ods. 3 Obchodného zákonníka, § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., § 121 ods. 3, § 40 ods. 2 a 3, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 256 Obchodného zákonníka.

4. Súd prvej inštancie skutkovo vec posúdil tak, že dňa 24.10.2012 žalobca a žalovaný (ako „majiteľ účtu“) uzavreli Zmluvu o bežnom účte, predmetom ktorej bolo (okrem ďalších tam upravených služieb) zriadenie bežného účtu pre žalovaného - Osobný účet, vydanie a používanie platobnej karty a poskytovanie služieb elektronického bankovníctva. Zmluva o bežnom účte bola uzavretá na dobu neurčitú, v jej samotnom texte boli upravené podmienky jej výpovede, oprávnenie žalobcu zúčtovať poplatky podľa sadzovníka poplatkov v platnom znení na ťarchu zriadeného účtu a vyhlásenie

žalovaného, že sa oboznámil s poplatkami súvisiacimi so Zmluvou o bežnom účte a so sadzobníkom. V ďalšom bolo v bode 3. Zmluvy o bežnom účte uvedené, že vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán bližšie nešpecifikované Zmluvou o bežnom účte sa riadia Obchodnými podmienkami k platobným kartám - Prima banka Slovensko, a.s., Obchodnými podmienkami pre služby elektronického bankovníctva - Prima banka Slovensko, a.s., ďalšími obchodnými podmienkami Prima banky pre príslušný produkt/ službu a VOP v platnom znení, s ktorými sa v zmysle bodu 4. žalovaný pred podpisom Zmluvy o bežnom účte oboznámil. V bode 4. boli tiež upravené možnosti oznámenia zmeny všetkých obchodných podmienok zo strany žalobcu. Žalobca k žalobe pripojil iba VOP účinné od 01.07.2016 (teda nie v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy o bežnom účte - a to aj napriek doručenej výzve zo strany súdu na predloženie všetkých dôkazov preukazujúcich titul, výšku a dôvodnosť uplatnených nárokov a napriek riadne doručeným), sadzobník poplatkov účinný tiež od 01.07.2016, listinu označenú ako úrokové sadzby produktov účinné od 06.07.2016 - teda nie v Zmluve o bežnom účte vymenované obchodné podmienky v znení platnom v čase uzavretia Zmluvy. Výzvou súdu zo dňa 09.01.2017 doručenou žalobcovi 19.01.2017 bol žalobca vyzvaný na presnú a prehľadnú špecifikáciu žalovanej istiny (okrem iného uviesť aké transakcie boli vykonané v prospech účtu žalovaného tvoriace nepovolené prečerpanie, teda uviesť, či išlo o splátky úveru, splátky úroku, úroku z omeškania, poplatky v zmysle sadzobníka; v prípade poplatkov predložiť dôkaz o oprávnenosti ich účtovania), ďalej odôvodniť výšku požadovaného úroku 28 %, predložiť všetky dôkazy preukazujúce titul, výšku a dôvodnosť žalobou uplatnených nárokov. Na to žalobca predložil podanie z 23.01.2017 (doručené súdu 27.01.2017) kde uviedol, že žalovaná istina predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a kreditnými obratmi na účte žalovaného, kde debety predstavovali platobné príkazy, POS platby, výbery z bankomatu a pod. spolu vo výške 8.540,52 eur, ďalej úroky pripísané spolu vo výške 758,23 eur, poplatky podľa aktuálneho sadzobníka za hotovostný vklad 8,50 eur, za vedenie účtu (mesačne) vo výške 132,60 eur, za hotovostný výber 5,40 eur, za zistenie zostatku cez bankomat inej banky 8,10 eur, za zadaný trvalý platobný príkaz v pobočke 3,25 eur, za výber z bankomatu inej banky 27,- eur, za upomienky 60,- eur (4 x 15,- eur) za výzvy 90,- eur (3 x 30,- eur) za výber hotovosti z bankomatu 12,- eur, za vedenie účtu postihnutého exekúciou 60,- eur - a že kreditné obraty žalovaného predstavovali 7.970,97 eur. Ďalej žalobca predložil výpisy z účtu žalovaného. Súčasne žalobca v podaní doručenom 27.01.2017 poukázal na to, že žalovanému bolo poskytnuté „povolené“ prečerpanie vo februári 2013 v sume 690,- eur a v marci 2013 vo výške 990,- eur, pričom mal opakovane prekračovať povolený limit a dostať sa do omeškania s vyplatením povoleného prečerpania v dôsledku čoho mu povolené prečerpanie žalobca znížil na 0,- eur (výpis z účtu 3/2014) a zároveň, že do omeškania sa žalovaný dostal s vrátením „nepovoleného“ prečerpania prvým dňom jeho vzniku, a to podľa výpisu 3/2013, ktoré nepovolené prečerpanie sa navyšovalo debetnými obratmi (mesačný poplatok za vedenie účtu, poplatky upomienka, výzva, výbery vklady klienta z / na účet, úroky, atď.), vzhľadom na čo žalobca k 21.08.2015 účet žalovaného zatvoril a žiada úrok 28 % ročne odo dňa po dni zatvorenia účtu.

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil tak, že v prvom rade súd poukazuje na to, že zmluvné dokumenty neboli v celom konaní predložené v úplnom znení a najmä v znení platnom v čase uzavretia tej, ktorej zo zmlúv, v dôsledku čoho nebolo možné náležite preskúmať primárny obsah zmlúv a posúdiť či, a v akom rozsahu sa ich časti, majúce povahu obchodných podmienok, oproti pôvodnému stavu zmenili, či postačovalo v tejto súvislosti iba prosté upozornenie na prístupenie k ich zmenám (ako vyplýva z niektorých predložených výpisov z účtu - kde ohľadom týchto neboli predložené taktiež žiadne doklady o ich riadnom doručení žalovanému) alebo bolo potrebné náležite žalovaného zo strany žalobcu oboznámiť o konkrétnych zmenách, ich dopadoch na uzavreté zmluvné vzťahy a prípadne mu stanoviť lehotu na možné odstúpenie od nich a pod. Žalobcovi pritom bola 19.01.2017 riadne doručená výzva zo dňa 9.01.2017, v zmysle ktorej, okrem iného, bol povinný predložiť všetky dôkazy preukazujúce titul, výšku a dôvodnosť žalobou uplatnených nárokov. Navyše žalobcovi dňa 30.05.2017 boli riadne doručené i tzv. všeobecné poučenia o procesných právach a povinnostiach strán sporu, kde bol poučený i podľa § 149, § 153 a § 154 CSP, pričom poučenia podľa ustanovení § 153 a § 154 CSP boli riadne dané i na pojednávaní, ktorého sa žalobca bez vážnych dôvodov nezúčastnil, a to tak v jeho úvode, ako aj bezprostredne pre vyhlásením dokazovania za skončené. Čo sa týka Zmluvy o bežnom účte - uzavretá bola 24.10.2012, so žalobou však boli predložené VOP účinné až od 01.07.2016, rovnako tak i Sadzobník poplatkov účinný až od uvedeného dátumu a Úrokové sadzby produktov účinné až od 06.07.2016 - tu navyše takýto dokument podľa obsahu Zmluvy o bežnom účte nebol ani súčasťou uvedenej zmluvy (viď k tomu obsah čl. IV. bodov 3. a 4. uvedenej zmluvy). Dňa 27.01.2017 žalobca predložil Sadzobník poplatkov - účinný tiež až po uzavretí uvedenej zmluvy, a to od 01.01.2013 a v znení od 01.01.2017! Rovnako opäť dokument Úrokové sadzby produktov, a to účinný

od 01.02.2013 a od 01.01.2017. Ostatné „súčasti“ uvedenej zmluvy v zmysle jej čl. IV. bodov 3. a 4. neboli súdu v celom konaní predložené vôbec. Samotná Zmluva o bežnom účte zároveň neupravuje v podstate žiadne konkrétne práva a povinnosti zmluvných strán - v zásade vo všetkom odkazuje na „obchodné podmienky“, ktorých obsah čo do rozhodného času vo vzťahu k uzavretiu uvedenej zmluvy nebol žalobcom nijako preukázaný. Tu len pre úplnosť (ale platí to i následne pre Zmluvu o prečerpaní) treba uviesť, že síce podľa § 273 ods. 1 OBZ časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené - avšak predsa nemôže byť iba v nich a nie v samotnej zmluve obsiahnutý i ten najzákladnejší obsah zmluvy ako takej ohľadom práv a povinností jednotlivých zmluvných strán, teda v zásade všetok relevantný obsah. Z uvedeného potom vyplýva, že Zmluva o bežnom účte je len obyčajnou formulárovou zmluvou, ktorej obsah nemal žalovaný ako ovplyvniť a pokiaľ účet potreboval, tak bezvýhradne musel „súhlasiť“ len s tým čo mu predložil žalobca, a to vrátane akýchkoľvek obchodných podmienok. Obdobne uvedené skutočnosti platia i čo sa týka Zmluvy o prečerpaní - taktiež nebolo predložené nič, čo by preukazovalo podrobný a presný obsah práv a povinností zmluvných strán podľa takejto zmluvy, osobitne ku času jej uzavretia. Navyše v danom prípade preukázateľne Zmluva o prečerpaní nebola riadne písomne zmenená, keďže súdu bola v konaní predložená iba žiadosť žalovaného z 08.03.2013 o zmenu výšky limitu povoleného prečerpania, avšak žiaden relevantný dokument, hoci aj na osobitnej listine, podpísaný oprávnenými osobami za žalobcu, kde by bolo riadne vyjadrené akceptovanie daného návrhu a príslušná úprava obsahu zmluvných práv a povinností, osobitne s požiadavkami zákona o spotrebiteľských úveroch, vo vzťahu k zmene úrokového rámca, Toto totiž muselo mať vplyv na výšku splátok, čas ich splatnosti a pod. Žalobca však nielen dôsledky takej zmeny v navýšení úrokového rámca, ale ani primárne práva a povinnosti v samotnom pôvodnom čase uzavretia Zmluvy o prečerpaní, absolútne v celom konaní nijako riadne nepreukázal, čím znemožnil náležité a riadne preskúmanie povinností žalovaného, ale aj dôvodnosti žalobou uplatňovaných nárokov. Na základe toho, čo žalobca vôbec v konaní predložil, bolo navyše taktiež možné dospieť len k tomu záveru, že nároky uplatňované žalobou nemožno žalobcovi priznať. Žalobca podanou žalobou sa domáhal zaplatenia žalovanej istiny a úroku z omeškania z nej vo výške 28 % ročne od 22.08.2015, pričom čo sa týka uvedeného úroku 28 % ročne, ide o absolútne neprijateľný úrok, v neprimerane vysokej výške, navyše ako je poznamenané vyššie, tento s ohľadom na všetky zistené skutočnosti určil jednostranne žalobca, pričom žalovaný pri uzatváraní zmlúv nemal žiadnu možnosť toto ovplyvniť a taktiež, podľa obsahu Zmluvy o bežnom účte, ani podľa obsahu Zmluvy o prečerpaní, nebola súčasťou žiadnej zo zmlúv listina žalobcu označená ako „Úrokové sadzby produktov“. Uvedený úrok navyše niekoľkonásobne prevyšuje sankčný úrok z omeškania v zmysle občianskoprávných predpisov, jeho určenie obchádza ustanovenia OZ o spotrebiteľských zmluvách a teda nemožno daný úrok priznať, nakoľko takýto postup žalobcu je neplatný, a to podľa § 52 ods. 2 OZ. Preto súd žalobu v časti požadovaného úroku 28 % ročne zo sumy 1.734,63 eur od 22.08.2015 do zaplatenia zamietol. Navyše treba poukázať na to, že žalobca v podaní doručenom súdu 27.01.2017 poukázal síce na debetné obraty, ale nijako nepreukázal, že súčasťou žalovanej istiny nie sú úroky účtované žalovanému počas trvania zmluvného vzťahu (spolu v sume 758,23 eur), pričom podľa predložených výpisov z účtu preukázateľne vyúčtované a neuhradené úroky z titulu prečerpania započítaval do samotnej istiny prečerpania, čo je postup neprípustný vzhľadom na úpravu splatnosti úrokov z úveru ako je vyplýva z vyššie citovaných zákonných ustanovení a navyše je neprípustné požadovať príslušenstvo vo forme úrokov z príslušenstva vo forme úrokov už splatného, o ktoré dochádzalo tak ako preukázateľne túto k navyšovaniu samotnej istiny dlhu. Žalobca totiž v predmetnom právnom vzťahu za prečerpanie a teda na úver formou prečerpania nezapočítaval v súlade s § 710 OBZ vykonané príkazy na platby do určitej sumy, aj keď nemal žalovaný na účte na to potrebné peňažné prostriedky, ale v rozpore s týmto ustanovením do prečerpania a teda do takej formy úveru započítaval i vyúčtované úroky, poplatky za vedenie účtu, poplatky za jednotlivé operácie na účte a pod., na čo však v zmysle § 71 OBZ nebol žalobca oprávnený (k tomu napr. viď na čl. 70-71 spisu výpis z účtu za 01.05.2013 až 31.05.2013, kde napr. na jeho prvej strane s dátumom napr. 10.05.2013 je zaznamenaná operácia „Zist. zost. ATM inej banky v SR“ - teda zisťovanie stavu na účte cez bankomat inej banky, za čo bol vyrubený poplatok 0,30 eur, ktorý následne bol zúčtovaný ako „čerpanie povoleného prečerpania za príslušný deň“; resp. na druhej strane uvedeného výpisu dňa 31.05.2013 boli vyúčtované na ťarchu žalovaného úroky 20,20 eur, poplatok za transakciu 4x výber ATM iná banka spolu 5,40 eur, poplatok za osobný účet 3,90 eur - teda spolu 29,50 eur a na prospech žalovaného zaúčtovaná suma odmeny za platby kartou 0,02 eur, ktorú žalobca odpočítal od sumy 29,50 eur a rozdiel vo výške 29,48 eur započítal ako čerpanie povoleného prečerpania, teda čerpanie úveru). Takýto postup žalobcu je neprípustný, nie že v rozpore s dobrými mravmi ale

jednoznačne ide o nekalú obchodnú praktiku, pokiaľ žalobca takto poplatky za transakcie a operácie na účte (na ktorých zaplatenie má nárok podľa § 713 ods. 2 OBZ, avšak v prípade že nie sú riadne uhradené má nanajvýš nárok iba na úrok z omeškania - tu podľa občianskoprávných predpisov) v podstate „premení“ na úverovú istinu v rámci povoleného prečerpania, ktorá nepochybne bola úročená dohodnutým úrokom z úveru a následne v čase riadneho nesplatenia nepochybne i samotným žalobcom určeným úrokom 28 % ročne (dni splatnosti prečerpania pritom v dôsledku nepredloženia všetkých dokladov ako je uvedené vyššie ani nepreukázal). Takto žalobca navyšoval primárny úverový záväzok žalovaného, kde za úver možno považovať iba sumu vyplatenú na základe príkazu majiteľa účtu na vykonanie konkrétnej platby tretej osobe, alebo vlastného výberu peňazí z účtu žalovaným, hoci nemal v tom čase na účte prostriedky. Akékoľvek žalobcovi prináležiace poplatky spojené s vedením účtu, či úroky za platby vykonané v čase keď žalovaný nemal na účte prostriedky v takej výške, však nemôže žalobca preformovať do podoby úveru a pripočítavať k úveru vo forme prečerpania, a to ani v prípade, že neboli riadne a včas uhradené. Žalobca v celom konaní nepreukázal relevantne a najmä presne aká konkrétna časť žalovanej istiny predstavuje doposiaľ neuhradené poplatky za vedenie účtu, za jednotlivé operácie na účte, poplatky za upomienky, resp. za výzvy, za vedenie účtu postihnutého exekúciou a pod. (ktoré taktiež žalobca neoprávnene započítaval na istinu úveru z prečerpania), ako ani aká časť takýchto nárokov bola a za aké obdobie splatená vkladmi žalovaného na účet, ktoré žalobca započítal na úhradu povoleného prečerpania, ako ani nepreukázal riadne v akej miere práve z takýchto nedôvodných navýšení úverovej istiny boli a v akej sume vypočítané v rozhodnej dobe úroky a teda v akom rozsahu sa vlastne nedôvodne navýšil záväzok žalovaného z titulu prečerpania. Osobitne čo sa týka v priebehu vedenia účtu žalovanému vyúčtovaných poplatkov za upomienky (4x á 15,- eur), resp. za výzvy (3x á 30,- eur) žalobca nepreukázal ani len oprávnenosť týchto nárokov - tieto sú jednak, vzhľadom na povahu právneho úkonu vo forme upomienky či výzvy, podľa výpisov z účtu neprímerane vysoké a navyše žalobca nepredložil v celom konaní ani len jedinú upomienku alebo výzvu, ani len jediný doklad o ich odoslaní žalovanému a už vôbec nie o doručení takého podania žalovanému. Obdobne v celom konaní žalobca nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce oprávnenosť požadovania poplatkov za vedenie účtu postihnutého exekúciou (12x á 5,- eur). Tým všetkým v podstate žalobca zmaril v tomto ohľade možnosť náležitého preskúmania dôvodnosti podanej žaloby čo do dôvodu a výšky žalovanej istiny (teda posúdenie oprávnenosti započítavania vkladov žalovaného na účet na prípadné takéto, za tohto stavu nedôvodné nároky a zohľadnenie takého započítania oproti žalovanej istine). Žalobca navyše nároky v žalobe uplatnené požadoval z titulu prečerpania, nie z dôvodu dlžných poplatkov akéhokoľvek druhu. Ďalej čo sa týka samotného prečerpania a z toho titulu založeného spotrebiteľského úverového vzťahu. Podľa obsahu predložených európskych informácií o spotrebiteľskom úvere možno dedukovať, že v danom prípade mala byť Zmluva o prečerpaní uzavretá na dobu neurčitú a žalovaný ako spotrebiteľ mohol byť kedykoľvek požiadany, aby tento spotrebiteľský úver splatil v plnej výške - v samotnej uvedenej zmluve však daná náležitosť chýba, s ohľadom na obsah predložených európskych informácií o spotrebiteľskom úvere však z pohľadu súdu nie je dôvod na pochybnosti o tom, že tomu tak malo byť (načo inak by taká informácia bola v predložených európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere), teda, že žalovaný bol povinný na požiadanie splatiť úver takto poskytnutý (zrejme táto náležitosť bola vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré v zmysle bodu 1. Zmluvy o prečerpaní mali tvoriť neoddeliteľnú súčasť uvedenej zmluvy, avšak v celom konaní súd v znení účinnom v čase uzavretia uvedenej zmluvy predložené neboli). Tu však treba poukázať na to, že Zmluva o prečerpaní neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), písm. w) v spojení s § 10 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. a vyslovene ani uvedenie náležitosti podľa § 10 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z., teda povinnosti spotrebiteľa kedykoľvek zaplatiť takýto úver na žiadosť veriteľa v plnej výške a preto úver na základe nej poskytnutý sa považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení platnom a účinnom v čase uzavretia Zmluvy o prečerpaní. Zároveň úver poskytnutý žalovanému žalobcom formou prečerpania sa považuje za bezúročný a bez poplatkov i podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. (v znení platnom a účinnom v čase uzavretia Zmluvy o prečerpaní), nakoľko žalobca v celom konaní nepredložil doklady o tom, že pred uzavretím Zmluvy o prečerpaní (a osobitne i pred navýšením úverového rámca na základe žiadosti žalovaného z 08.03.2013, čo ani nebolo upravené riadnou písomnou formou) konal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., pričom v danom prípade preukázateľne išlo zo strany žalobcu o hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., nakoľko z predložených dokumentov jednoznačne vyplýva, že žalobca poskytol žalovanému prečerpanie bez akéhokoľvek posudzovania schopnosti žalovaného splácať úver, konkrétne bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii žalovaného ako spotrebiteľa. Tento záver je jediný možný i vzhľadom na to, že žalobca v celom konaní (v rámci povinnosti úplne a pravdivo popísať skutkový stav) neuviedol a ničím nepreukázal, že pred uzavretím

Zmluvy o prečerpaní alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru - prečerpania - posúdil s odbornou starostlivosťou schopnosť žalovaného ako spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Tu v žiadnom prípade nepostačovali informácie o výške vkladov žalovaného alebo v jeho prospech na účet. Čo sa posudzuje je v citovanom § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. uvádzané iba demonštratívne a žalobca nepreukázal, že skúmal i pomery žalovaného a jeho pravidelné výdavky, ich druh a výšku - pritom už len podľa výpisov z účtu za 01.12.2012 až 31.12.2012 (č.l. 79), resp. za 01.01.2013 až 31.01.2013 (č.l. 77) musel vidieť nielen vklady na účet, ale aj tomu zodpovedajúce výbery v príslušných výškach. Preto za takých okolností ponúknuť a poskytnúť spotrebiteľský úver formou prečerpania bola z pohľadu súdu iba slepá ziskuchtivosť. Navyše ak by žalobca konal s odbornou starostlivosťou, tak by mu neušlo to, čo bolo zistené dokazovaním, a to, že žalovaný počas celého roku 2012, ako aj za január a február roku 2013 (ako aj za celé ďalšie obdobie uvedeného roku) poberal dávky v hmotnej núdzi, už vtedy bol ženatý a už mal päť maloletých detí, pričom jeho manželke boli vyplácané iba rodinné prídavky na ne. Žalobca teda konal slepo vo vidine zisku (19,90 % ročnú úrok z prečerpania), v dôsledku čoho nekonal pred uzavretím Zmluvy o prečerpaní z 19.2.2013, ani pred jej zmenou (v rozpore s § 40 ods. 2 OZ ani riadne písomne neuzavretou) s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. (v znení platnom a účinnom v danom čase), a to až tak, že za týchto okolností išlo zo strany žalobcu o hrubé porušenie jeho povinností podľa uvedeného zákonného ustanovenia, v dôsledku čoho aj podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., v znení platnom a účinnom v čase uzavretia Zmluvy o prečerpaní, sa poskytnutý úver podľa danej zmluvy považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca však preukázateľne žalovanému účtoval úroky z titulu prečerpania (viď jednotlivé výpisy z účtu), tieto pokiaľ neboli uhradené pripočítaval na prečerpanie, o čom svedčia opäť samotné predložené výpisy z účtu, čo však na základe vyššie uvedeného nebol oprávnený. Rovnako ani ohľadom úrokov účtovaných žalovanému nijako relevantne nešpecifikoval a nepreukázal v akom rozsahu tvoria súčasť žalovanej istiny a v akom rozsahu už vklady žalovaného započítal na ich plnenie, k čomu však podľa výpisov z účtu dochádzalo a tým vlastne žalobca, teda neoprávneným započítavaním častí vkladov na úroky, ktoré v danom právnom vzťahu nebol oprávnený požadovať, vytváral stav kedy žalovaný v prípade potreby peňažných prostriedkov už opätovne vlastne automaticky sa zase dostával do prečerpania. Nároky uplatnené žalobou žalobca odvodzoval z titulu prečerpania, avšak v celom konaní predložil VOP iba v znení účinnom od 01.07.2016. Zmluva o prečerpaní však bola uzavretá 19.02.2013, pričom predložením iba VOP účinných od 01.07.2016 a nie v znení účinného v čase uzavretia uvedenej zmluvy, vzhľadom na čo do merita úverového vzťahu ňou založeného absolútne ničotný obsah danej zmluvy, teda žalobca absolútne znemožnil riadne preskúmanie povinností žalovaného ohľadom času a spôsobu splácania úveru poskytnutého mu prečerpaním, ako aj to či, kedy a v akom rozsahu vlastne sa dostal žalovaný do omeškania, resp. ako mal byť a či vôbec a kedy bol vyzvaný na splatenie úveru, ako malo dôjsť k ukončeniu úverového vzťahu a či tomu v danom prípade tak bolo, a pod. Nepredložením VOP účinných v čase uzavretia Zmluvy o prečerpaní, ako ani iných obchodných podmienok, v súlade s ktorými mala byť uzavretá samotná Zmluva o bežnom účte, bolo taktiež súdu znemožnené posúdiť rozsah následných zmien VOP či iných podmienok po uzavretí tej-ktorej zmluvy a najmä či takýmito zmenami nedošlo oproti pôvodnému stavu k zhoršeniu postavenia žalovaného, teda či sa žalobca v rámci „dohodnutého“ oprávnenia v zmysle čl. IV. bodu 4. Zmluvy o bežnom účte (t.j. na ich zmenu, ktorú mohol oznamovať i na výpise z účtu, čo však nerobil ohľadom samotného obsahu, iba ak, že dokumenty aktualizuje - viď napr. na výpise za 01.11.2013 až 29.11.2013 - č.l. 62 spisu) nedopustil tzv. nekalých obchodných praktík voči žalovanému. Celým vyššie uvedeným postupom žalobca z pohľadu súdu jednoznačne zneužíval svoju pozíciu v zmluvnom vzťahu, na prečerpanie započítaval nároky, ktoré mu patrili z iného titulu, čím navyšoval záväzky žalovaného a v zásade ho tlačil do ďalšieho a sústavného prečerpania na bežnom účte. Takéto konanie z pohľadu súdu je jednoznačne výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi, ako aj s ich užšou kategóriou, a to so zásadami poctivého obchodného styku. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a zrejme účelové postupy žalobcu voči žalovanému v rozpore s občianskoprávnymi predpismi, osobitne s ohľadom na postavenie žalobcu ako podnikateľa v uvedených právnych vzťahoch, a to najmä vo vzťahu založenom Zmluvou o prečerpaní, ako vzťahu úverovom, súd dospel k záveru, že takýto výkon práva zo strany žalobcu bol v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, a ako taký nemôže požívať právnu ochranu. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností súd žalobu, nielen z hľadiska uvedených dôvodov v jednotlivých častiach istiny či úroku požadovaného vo výške 28 % ročne, ale v konečnom dôsledku v celom rozsahu zamietol.

6. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, pričom ako odvolacie dôvody uviedol ustanovenie § 365 ods. 1 písm. a), b), h) a f). Žalobca uviedol, že súd prvej inštancie nepostupoval správnym procesným spôsobom a neriadil sa ustanovením § 150 a § 151 CSP, v dôsledku

čoho nepredvídateľný postup súdu prvej inštancie bol v rozpore s právom sporovej strany na spravodlivý proces. Žalobca mal za to, že vzhľadom na prejednávaciú zásadu civilného sporového konania je potrebné prihliadať na to, že v súlade s touto zásadou je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, a to aj v spotrebiteľských sporoch a iný postup súdu je v rozpore s právom strany na spravodlivý proces. Žalobca mal za to, že pokiaľ súd považoval návrh za neúplný, tak ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, s poukazom na skutočnosť, že žalobca nepredložil VOP v znení rozhodnom pre posúdenie nároku žalobcu, čím vznikli na strane súdu pochybnosti, mal súd žalobcu vyzvať na doplnenie, resp. opravu návrhu v zmysle ustanovenia § 129 ods. 1 CSP, a to predložením VOP účinných v čase uzavretia Zmluvy o osobnom účte a v čase uzavretia Zmluvy o povolenom prečerpaní na účte, ako aj predložením ostatných relevantných súčastí zmluvy. Keďže súd prvého stupňa rozhodol o nezrozumiteľnom návrhu na začatie konania, pričom jeho rozhodnutiu nepredchádzala faktická činnosť smerujúca k odstráneniu neúplnosti návrhu na začatie konania žalobcom uplatňovaných nárokov, hoci bol k takejto činnosti povinný, súd takýmto spôsobom, ktorý predchádzal vydaniu rozsudku odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. V tejto odvolacej námietke poukázal žalobca na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, č. k. 1Co/33/2017-53 zo dňa 27.06.2017, uznesenie Krajského súdu v Košiciach 5Co/262/2017 zo dňa 18.01.2018, uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica č. 43Co/25/2018-257 zo dňa 26.07.2018, uznesenie Krajského súdu Trnava č. 11Co/57/2017 zo dňa 29.06.2018, rozhodnutie Krajského súdu Nitra č. 5Co/262/2017-82 zo dňa 04.07.2018, uznesenie Krajského súdu Bratislava, č. k. 10Co/74/2018-151 zo dňa 16.08.2018, uznesenie Krajského súdu Trnava, č. k. 10Co/6/2018-96 zo dňa 29.11.2018, uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica č. 11Co/211/2018-290 zo dňa 10.12.2018, uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. 1Co/174/2018 zo dňa 16.11.2018, uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. 1Co/43/2018 zo dňa 31.01.2019, uznesenie Krajského súdu v Žiline č. 8Co/139/2018-119 zo dňa 29.10.2018 a rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach 1Co/43/2018 zo dňa 31.01.2019. Vzhľadom na uvedené žalobca v podanom odvolaní doplnil svoju argumentáciu a na preukázanie svojich tvrdení v rámci podaného odvolania doložil zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb (Zmluva o bežnom účte zo dňa 14.12.2012 v spojení so Všeobecnými obchodnými podmienkami banky, Sadzobníkom poplatkov a Výveskou úrokových sadziieb), na ktoré Zmluva o bežnom účte odkazuje a s ktorými sa žalovaný podľa svojho vyhlásenia v Zmluve o bežnom účte v celom rozsahu oboznámil, taktiež predložil Zmluvy o poskytovaní služby povolené prečerpanie (Zmluva o PP zo dňa 19.02.2013), pričom všetky podstatné náležitosti tejto zmluvy majú byť uvedené v texte samotnej zmluvy a zároveň poukázal na to, že spotrebiteľská zmluva nemusí byť vyhotovená ako jediný dokument. Podľa jeho názoru náležitosti Zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch nemusia byť nevyhnutne v samotnom texte úverovej zmluvy, ale časť z nich môže byť obsiahnutá aj v obchodných podmienkach, alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. V tomto poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach 5Co/190/2018 zo dňa 15.11.2018 a č. 5Co/241/2018 zo dňa 11.12.2018. Podľa názoru žalobcu žalovaná suma predstavuje rozdiel medzi všetkými debetnými a všetkými kreditnými obratmi vykonanými na účte žalovaného. Zároveň predložil v podanom odvolaní výpis z účtu žalovaného od jeho otvorenia až po jeho zatvorenie, z ktorého mal vyplývať súčet kreditných a súčet debetných položiek za príslušné obdobie. Sadzba úroku 28 % ročne je platná pre nepovolené prečerpanie a vyplýva z VOP ods. 3, bod 3.12., ktoré sú účinné od 01.02.2014 v spojení s Výveskou úrokových sadziieb a v spojení so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 2 písm. f) a § 18. Podľa názoru žalobcu úrok vo výške 28 % je úrokovou sadzbou úveru a nie sankčným úrokom z omeškania. Úrok za užívanie prostriedkov z prekročenia nie je sankčným úrokom z omeškania, ale odplatom za poskytnutie finančných prostriedkov, teda cena poskytnutého úveru a ako už bolo žalobcom uvádzané, jeho výška nemôže byť obmedzená zákonnou výškou úrokov z omeškania, keďže by nedávala zmysel ani logiku osobitná úprava ods. 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. Čo sa týka upomienok a výziev doručovaných žalovanému na vysporiadanie nepovoleného debetného zostatku, tieto boli žalovanému zasielané obyčajnou poštou, a to externou spoločnosťou, ktorá ich odosiela na základe podkladov, ktoré jej boli doručené bankou. Poukázala na to, že upozornenie a výzva sa považuje za doručené v súlade s úpravou vo všeobecných obchodných podmienkach žalobcu, i keď sa o ňom žalovaný nedozvedel na základe fikcie doručenia. Podľa názoru žalobcu ustanovenie § 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka umožňuje, aby účastníci občianskoprávných vzťahov si mohli vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchyľnej od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje a ak z povahy ustanovenia zákona nevyplýva, že sa od neho nemožno odchyliť. K overeniu bonity žalovaného žalobca uviedol, že skúmal majetkové pomery žalovaného na základe interných informácií, ktorými disponoval vo finančných pomeroch žalovaného z toho titulu, že pre žalovaného viedol bežný účet, na základe čoho mal prehľad o finančných prostriedkoch, ktorými žalovaný disponoval, a to v rozsahu mesačných zostatkov na účte vyplývajúcich z kreditných a debetných transakcií vykonávaných žalovaným. Zároveň

majetkové pomery žalovaného skúmal na základe dopytu do Spoločného registra bankových informácií (SRBI), ktorým si žalobca overoval existujúce záväzky žalovaného a ich riadne a včasné splácanie, resp. prípadné omeškanie.

7. Žalovaný sa k podanému odvolaniu žalobcu nevyjadril.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ustanovenia § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad ustanovenia § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasledujúce CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 380 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdi relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

11. Vo veci došlo k zisteniu skutkového stavu súdom prvej inštancie v dostatočnom rozsahu a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného súdu, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

12. Odvolací súd osvojujúci si závery súdu prvej inštancie na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu dopĺňa nižšie uvedené.

13. V zásade možno konštatovať, že súd prvej inštancie žalobu zamietol z nasledovných dôvodov: za prvé usúdil, že súdu prvej inštancie neboli k zmluve predložené, v tom čase platné, VOP a Sadzobník, za druhé Zmluva o bežnom účte a Zmluva o povolenom prečerpaní nemali podľa názoru súdu prvej inštancie temer žiadne náležitosti vyžadované Zákonom o spotrebiteľských úveroch a všetky tieto zmluvy iba odkazovali na Všeobecné obchodné podmienky, ktoré však s podanou žalobou v platnom znení doručené súdu neboli. Taktiež za tretie 28 %-ný úrok bol považovaný súdom prvej inštancie za také príslušenstvo, ktoré je uplatňované žalobcom v rozpore s ustanovením § 710 Obchodného zákonníka. Za štvrté súd prvej inštancie považoval poplatky žalobcu, ktoré premenil na úverovú istinu a následne ich úročil úrokom 28 % za nekalú obchodnú prax. Za piate súd prvej inštancie mal za to, že žalobca poplatky za upomienky a výzvy, ktoré požadoval uhradiť v uplatnenej žalobe nijako súdu prvej inštancie nepreukázal. Za šieste mal taktiež súd prvej inštancie za to, že zmluva o prečerpaní nemala náležitosti podľa ustanovení Zákonov o spotrebiteľských úveroch. Za siedme súd prvej inštancie vzhliadol aj porušenie povinností pri zisťovaní schopností spotrebiteľa splácať úver v zmysle ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., keďže spotrebiteľ sa v tom čase nachádzal v hmotnej núdzi, mal 5 nezaopatrených detí, jeho manželka toho času poberala iba dávky v hmotnej núdzi a nepracovala. Ako ôsmy dôvod pre zamietnutie žaloby súd prvej inštancie konštatoval porušenie dobrých mravov a poctivého obchodného styku, a to z dôvodu, že pri prečerpaní účtu mal žalobca požívať nároky, ktoré mu patrili z iného titulu.

14. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní. V tomto kontexte je základnou a podstatnou prvou odvolacia námietka spočívajúca v tom, že pokiaľ súd prvej inštancie považoval návrh, teda žalobu za neúplnú, ako to má vyplývať z jeho odôvodnenia, mal podľa názoru žalobcu súd samotného žalobcu vyzvať na doplnenie alebo opravu návrhu, teda žaloby v zmysle ustanovenia § 129 ods. 1 CSP.

Pokiaľ teda súd prvej inštancie rozhodol o nezrozumiteľnom návrhu na začatie konania, pričom jeho rozhodnutiu nepredchádzala faktická činnosť súdu smerujúca k odstráneniu neúplnosti žaloby na začatie konania, mal súd prvej inštancie takýmto postupom odňať žalobcovi možnosť konať pred súdom. K tejto základnej a podstatnej odvolacej námietke, od ktorej sa následne odvíjajú aj ďalšie námietky, odvolací súd uvádza, že je síce pravdou, že ak žaloba neobsahuje dostatočné skutkové odôvodnenie, ide o vadu žaloby a vzniká povinnosť súdu pokúsiť sa postupom podľa § 129 ods. 1 Civilného sporového poriadku o jej opravu alebo doplnenie. Pri posudzovaní skutkového odôvodnenia žaloby ako podania vo veci samej, je však veľmi dôležité odlišovať tzv. základné skutočnosti, ktoré predstavujú skutočnosti súvisiace k individualizácii, nezameniteľnosti nároku, kde pri ich nedostatku je na mieste postupovať podľa § 129 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku a skutočnosti, ktoré sú pre rozhodnutie určujúce, teda nie sú potrebné k identifikácii nároku a ich výsledok môže ovplyvňovať výsledok sporu, pri ich absencii zároveň neprichádza do úvahy odmietnutie, ale naopak zamietnutie žaloby. V danom prípade však žaloba nemala také vady, aby bolo možné konštatovať nedostatočné uvedenie základných skutkových okolností veci, pre ktoré by súd prvej inštancie nemohol meritórne vec prejednávať a túto vec aj zároveň rozhodnúť. Žaloba nemala také vady, ktoré by zakladali povinnosť súdu prvej inštancie postupovať postupom v zmysle ustanovenia § 129 ods. 1 a 2 CSP, teda súd prvej inštancie nebol povinný vyzývať žalobcu kvalifikovaným spôsobom na odstránenie väd žaloby v podobe nedostatočného skutkového odôvodnenia spočívajúceho v neuvedení základných skutočností. Žaloba sama o sebe základné skutočnosti pri skutkovom odôvodnení obsahovala, a to z dôvodu, že opisovala zmluvný vzťah medzi sporovými stranami, uvádzala konkrétnu zmluvu s konkrétnym číslom a dátumom jej uzatvorenia, citovala niektoré konkrétne časti zmluvy, či všeobecných obchodných podmienok a rovnako aj opisovala porušenie zmluvnej povinnosti zo strany žalovaného, ktoré dostatočne identifikovala. Zo žaloby teda bolo zrejmé, že malo dochádzať k nepovolenému prečerpaniu na strane žalovaného, pričom tento hmotnoprávny vzťah medzi sporovými stranami bol riadne žalobcom opísaný. Ku skutočnosti, že žaloba obsahovala v rámci skutkového odôvodnenia základné skutočnosti, odvolací súd uvádza, že prvkami pohľadávky sa rozumie také jej podstatné časti, ktoré spoločne určujú obsah nároku ako požiadavky na ochranu subjektívneho práva alebo zákonom chránený záujem. Prakticky význam prvkov nároku je ten, že slúži ako prostriedok na jeho individualizáciu, to znamená, že umožňujú rozlíšiť jeden nárok od druhého. Nárok ako požiadavka na ochranu sa skladá z troch prvkov: predmet, dôvody a účastníci právneho úkonu. Keďže, tak ako odvolací súd už uviedol, žaloba obsahovala základné skutočnosti, súd prvej inštancie postupoval správne, keď vec začal procesne prejednávať s tým, že rovnako správne, skutkovo aj právne uzavrel, že samotná žaloba v sebe neobsahuje opísanie skutočností, ktoré sú pre rozhodnutie súdu určujúce. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že takéto neuvedenie skutočností má v zásade vplyv na samotný výsledok sporu a pri ich absencii súd prvej inštancie rozhodol správne, keď nepripustil procesný postup odmietnutia žaloby, ale práve naopak žalobu z týchto dôvodov zamietol. Odvolací súd uzatvára, že bolo povinnosťou žalobcu bez samostatnej výzvy súdu predložiť spolu so žalobou aj zmluvné dokumenty v úplnom znení a taktiež v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy tak, aby poskytol súdu priestor pre preskúmanie ich primárneho obsahu. Tu odvolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že žalobcovi bola dňa 19.01.2017 zo strany súdu riadne doručená výzva datovaná dňom 09.01.2017, v zmysle ktorej súd prvej inštancie okrem iného vyzval žalobcu na predloženie všetkých dôkazov preukazujúcich titul, výšku a odôvodnenosť žalobcom uplatnených nárokov. Rovnako možno konštatovať, že žalobcovi boli súdom riadne doručené aj všeobecné poučenia o procesných právach a povinnostiach strán sporu. Rovnako bolo povinnosťou žalobcu v prípade podanej žaloby predložiť spolu so žalobou aj listinné dôkazy preukazujúce ďalšie ním uplatnené nároky, a to v podobe nárokov vyplývajúcich z upomienok a výziev žalobcu doručovaných žalovanému.

15. K skutočnosti, že žalobca k odvolaniu pripojil svoju ďalšiu argumentáciu a na preukázanie svojich tvrdení predložil odvolaciemu súdu ďalšie listinné dôkazy, odvolací súd konštatuje, že v rámci princípu neúplnej apelácie v zmysle Civilného sporového poriadku platí zásada akceptovania novôt v konaní s tým, že predmetné listinné dôkazy ako aj samotné skutkové tvrdenia žalobcu v podanom odvolaní nespĺňajú ani jedno kritérium pre umožnenie pripustenia tzv. „novoty v konaní“, keďže nič nebránilo žalobcovi, aby tieto listinné dôkazy ako aj svoje tvrdenia predložil ešte v pôvodnom konaní súdu prvej inštancie pred ukončením dokazovania. Z vyššie uvedeného dôvodu sa odvolací súd ďalšou „rozširujúcou“ argumentáciou oproti argumentácii pred súdom prvej inštancie ako aj listinnými dôkazmi predloženými odvolaciemu súdu po podanom odvolaní ďalej nezaoberal.

16. V kontexte vyhodnotenia prvej, a to základnej a podstatnej odvolacej námietky, strácajú zostávajúce odvolacie námietky žalobcu akékoľvek opodstatnenie.

17. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne mu výroku vo veci samej zodpovedal aj správny výrok súvisiaci, a to výrok o trovách konania.

18. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle ustanovenia § 387 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 2 CSP tak, že stranám sporu nebol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, ktorej však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú a ani si ich neuplatňovala. V odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva a správnosť takéhoto rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/544/2015.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).